

Περίληψη: Η δικαιοδοσία της επίλυσης τεχνικών διαφωνιών από τους Έλληνες μηχανικούς μέσω διαιτησιών αποτέλεσε από τα πρώτα χρόνια της θέσπισης της κοινότητάς τους (1898) τον Ελληνικό Πολυτεχνικό Σύλλογο, κομβική πτυχή των διαδικασιών ως προς τη συγκρότηση του επαγγέλματός τους που κορυφώθηκε με την ίδρυση του Τεχνικού Επιμελητηρίου της Ελλάδας το 1925. Μιας επαγγελματικής στρατηγικής που αφορούσε στην κατανομή και στη διεύρυνση των αρμοδιοτήτων της ειδημοσύνης τους στην ιεραρχία του κρατικού μηχανισμού και στον συμβουλευτικό διαμεσολαβητικό ρόλο τους σε τράπεζες και επιχειρήσεις αναφορικά με ρυθμίσεις στη βιομηχανική παραγωγή και στην κατασκευή των τεχνικών υποδομών. Στο άρθρο αυτό παρουσιάζεται η πρώτη δημοσιευμένη περίπτωση τεχνικής διαιτησίας στο περιοδικό της κοινότητας των μηχανικών, Αρχιμήδης. Σε αυτήν ενεπλάκησαν ο γάλλο-σπουδαγμένος πολιτικός μηχανικός Ηλίας Ι. Αγγελόπουλος (1858-1932) και ο Γερμανός συνάδελφός του Ludwig Schwing (1846-1919). Η συγκεκριμένη διαιτησία αφορούσε σε διαφορές του κράτους με την Εταιρεία Ελληνικών Σιδηροδρόμων για ζητήματα κατασκευής του σιδηροδρομικού δικτύου Αθηνών – Λαρίσης – Συνόρων (1911-1912). Στην περίπτωση αυτή μελετάται ο τρόπος ανάπτυξης της τεχνοοικονομικής σκέψης των διαιτητών, καθώς και ο τρόπος εργασίας τους στην πορεία της κλιμάκωσης της αντιπαράθεσής ή της συναίνεσής τους πριν την τελική κρίση. Επιπλέον, αναδεικνύονται οι διαφορετικές νοοτροπίες των δύο μηχανικών καθώς και οι διαφορετικές τους προσεγγίσεις ως προς το συγκεκριμένο τεχνικό έργο. Το άρθρο εστιάζεται σε ενδεικτικές πτυχές των προσεγγίσεων και της μεθοδολογίας των διαιτητών-μηχανικών ως προς τη συνδιαμόρφωση της τεχνοοικονομικής με τη νομική κρίση τους σχετικά με το περιεχόμενο περιπτώσεων ανωτέρας βίας σε ένα τεχνικό έργο (i), την επιλογή τύπου ατμάμαξας για το ελληνικό σιδηροδρομικό δίκτυο (ii), το καθεστώς παραλαβής και εκμετάλλευσης ενός σιδηροδρομικού έργου (iii).